

HALOTT KATONÁK

(LEGENDA AZ ÁRUSOK TERÉRŐL)

Mándy Iván

Nagy, cementes, papírzsák a járda szélén. Egy nő feje hajlik ki belőle. Lehunyt szem, merev, halott arc.

A fehérsörtés Atlasz Miklós lehajol hozzá, keze a térdén, és elkezd duruzsolni, akárcsak valami altatót mondana.

— Nincs semmi baj, kedveském, megtörténhet ez mindenkivel, egyikét pohárral többet ittunk, most pihenünk, alszunk egy kicsit, aztán elfelejtjük az egészet, nem mondom, marad utána egy kis fejfájás, de hát...

Főlegyenesedik, és körülnéz.

— Van egy részegem.

A zsák mellett állnak, valaki gyöngéden megemeli a nő állát. — A múltkor egy postás volt.

Atlasz leüti a kezét a nő álláról. — Rosszul lett odabent, én meg hova vigyem? Ültessem kocsiba? Nekem is többre van.

Vézna, kis ember lép elő a sötétből. — Mikor ültet maga valakit autóba?

Egy bajuzos férfi azt mondja, hogy amikor a Dózsa kocsmában látta ezt a nőt, még egész jól tartotta magát, igaz, ráborult Atlasz vállára, de senki se hitte volna, hogy ez történik.

— Milyen ruha volt rajta? — A kis ember lehajói a zsákhoz.

Atlasz fölemeli a kis embert. — Először is, a ruha még rajta van, másodszer, meg akarja venni vagy nem?

Egy öreg ember széttárja a karját. — Mi van rajta? Minden? Vagy talán semmi? Lehet, hogy bundában van a hölgy, de ez egyáltalán nem biztos.

— Egy szóval se mondtam — bólint Atlasz. Aztán a kis emberhez:

— Nézze, Újlaki, én lebeszélem magát... nem áll úgy anyagilag. —

Ellép a többiek mellett. — Ki mit dob be?

És akkor már végig azt hallani az utcán.

— Ki mit dob be?

Elmennek a nő mellett. Azt a lekonyult fejet nézik. Egy férfi le-
guggol hozzá.

— Fülbevalója sincs. Az én feleségem sose indul el fülbevaló
nélkül.

— Különben ki se hozzák a szódáját a Limanovában! — mondja
Atlasz. — Idefigyeljen, külföldön már régen nem hordanak fülbevalót.
Tudja, kik hordanak fülbevalót Párizsban vagy Rómában? — Vár egy
kicsit, majd legyint. — Meg se mondom!

— Szóval, ez itt...?

— Külföldi — suttogja valaki.

Atlasz vállat von, szivarra gyújt.

Az öreg ember: — Úgy hallom, az az olasz énekesnő nem utazott
haza.

— Miféle olasz énekesnő?

— Aki olyan csúnyán megbukott a Városiban.

Újlaki, a nyeszlett, kis Újlaki, lehajol a cementeszsákhöz. — Olasz
énekesnő!

— Mindenki tudja róla, hogy iszik.

— Magáról meg mindenki tudja, hogy az Atlasz Miklós felhajtója!

— Nem dolgozom felhajtóval, nincs szükségem felhajtóra.

— És ezt még maga mondja?!

Várni lehet, hogy kitör a verekedés, amikor valaki felsóhajt. —

Az öreg Gráner rámszózott egy nyeret!

— Talán lovagol.

— Fenét! Soha életemben nem ültem lovon, és ezt a Gráner éppen
olyan jól tudja, mint én.

— Életveszélyes az öreg.

Újlaki még mindig a zásák mellett guggol, a halott arc mellett csü-
csül. Fölötte pedig egy csöndes, állhatatos hang.

— Autókaravánok érkeztek a Városi elé, autósorok álltak végig
az utcákban, egy követségi tanácsos kocsija már csak a mi házunk
előtt tudott megállni, hiába, Tina Piccolinire mindenki kíváncsi volt,
pedig akkor már mondták, hogy elitta a hangját, akkor ezt már itt-
ott lehetett hallani.

— Tina Piccolini!

— Ki mondta? — Atlasz a szivarját rágcsálja, majd újra meg-
kérdi: — Ki mit dob be?

Csönd. Aztán valaki mond egy összeget. Atlasz Miklós kiköpi a
szivart, és átmegegy a másik oldalra. De a következő percben már me-
gint itt van.

Mindenki mond egy összeget.

Atlasz Miklós Újlaki vállára teszi a kezét. — Nem lesz ez sok? A
maga helyzetében?

— Már régen nem reuzál — mondja az öreg.

— Nem reuzálok? — Újlaki tétován körülnéz. (Csak tudnám, mi

az? Mindenesetre nem jelent semmi jót, ha nem reuzálok.) Aztán védekezve: — Mostanában vidékre is járok... vásárokra.

— Vásárokra! — legyint Atlasz. — Csak éppen a legjobb helyeket mindig elcsípi maga elől. És azt hiszem, hogy már nincs is áruja.

Az öreg: — Talán ebből akarja magát összeszedni.

Újlaki gyűrött tízeseket húz elő a zsebéből. Valaki még mond egy összeget, de akkor ő rádob egy ötöst.

— Újlakikám! Újlakikám! — Atlasz rosszszállóan ingatja a fejét.

— Lehet, hogy ő az okos — mondja az öreg.

Egyszerre mindenki elmegy, és Újlaki magára marad a cementeszsákkal. Megint leguggol a nőhöz, talán azt várja, hogy megszólaljon. A nő egy picit, egy nagyon picit kidugja a nyelvét, és mintha mosolyogna.

Mit ihatott? És mi lesz, ha egyszerre csak felébred, és rumlizni kezd? Nem, Atlasz Miklós vendégei nem szoktak felébredni. Lehet, hogy nagydarab, kövér nő, de lehet, hogy olyan kis vékonyka.

Vállán a zsák. Meginog, elkezd pörögni. *Nem, ez mégse lehet olyan vékonyka.*

Az Árusok tere felé indul. A bódék ugyan már zárva, de azért mindig van ott valaki. Egy-két helyre pedig akkor is beengedik, ha már lehúzták a redőnyt.

Úgy érzi, hogy a nő átfogja a nyakát, kinyújtja a kezét a zsákból, és átfogja a nyakát. Talán csak egy nő, akitől Atlasz meg akart szabadulni. Atlasz már nem fiatal, de a nők megvesznek érte.

Fák között megy át a zsákjával. *Nagy hülye vagyok, hogy ebbe belevágtam! Szinte hallja Atlaszt. „Nem áll maga úgy anyagilag.”*

De talán én vagyok az okos, talán mégis én vagyok az okos. Szép, kövér nő lehet, szóba se állna velem, ha úgy találkoznánk. Én nem engedtem volna, hogy annyit igyon. Egy-két pohár, de aztán álljunk meg.

Ez még nem az Árusok tere. Ez a Színház tere, ahol az olasz énekesnő fellépett.

Én is itt ácsorogtam akkor este, és csak néztem az autókat a Steinfeld Józival. Nem, nem hiszem, hogy ez az olasz énekesnő. Tina Piccolini! Na szép!

Egy férfi lép ki a bokrok közül.

Újlaki megy tovább a zsákjával. Közben arra gondol, hogy mit akar itt az ifjabb Lemmler? Az ifjabb Lemmler ilyenkor már a belvárosban vacsorázik a társaságával. Ronda alak. Lecsúszott árusoktól megveszi a bódékat, és mindig tudja, hogy kivel mi történt.

— Hallottam, hogy mit vett Atlasz Miklóstól — mondja ifjabb Lemmler. — Maga! Akit már vidéken se túrnek meg. — Vár egy kicsit, majd szinte sajnálkozva. — De hogy egy ember fölött így összecsapjanak a hullámok!

Egymás mellett mennek. Lemmler olykor Újlaki arcába néz, mintha várna valamit.

Tőlem egy szót se fog hallani. Igaz, néha fizet azért, hogy panaszkodjanak, de én pénzéért se fogok panaszkodni. Ha beteg, akkor egy leégett pasast odaültet az ágya mellé, hogy meséljen. Egyszer megvertett valakit, mert hazudott. Mindenkiről mindent tud.

— Nehéz? — kérdi Lemmler, és a zsákra hunyorít. — Nagyon nehéz?

— Túrhető.

— Ha maga azt mondja, hogy túrhető, akkor az már nagyon nehéz.

Lemmler int, és a zsákot odaviszlik egy padhoz. Lemmler fölkatintja az elemlámpáját, a nő arcába világít. Benyúl a zsákba, kivesz egy cipőt. — Félre van taposva a sarka.

— Ennek?!

— Ennek. — Visszadugja a cipőt.

— Maga is látta Lemmler úr, hogy majdnem új cipő.

— Majdnem! — Lemmler a nő haja alá dugja a kezét. — A haját megveszem.

— Nem! azt nem... — Újlaki úgy megrémül, mintha az ő haját akarnák lenyírni. Majd egy kicsit csöndesebben. — Mit akar a hajával?

— Az magát ne érdekelje. Bevisszük a Verdes Misihez...

— Nem vesszük be. — Elindul a zsákkal.

— Mondja, tulajdonképpen, mit akar ezzel a nővel? — Lemmler, az ifjabb Lemmler, mellette lépked.

Sötétben mennek egymás mellett, olykor egy gázlámpa alá érnek.

— Csak tudnám, miért hagyta ott a felesége — dünnnyögi Lemmler.

— Egy mintaférjet... aki még a szódát is felhozta. Azt mondják, nagyon odavolt, amikor az asszony otthagya, azt mondják, az öngyilkosság gondolatával foglalkozott.

Tőlem egy szót se fog hallani!

Lemmler mellette megy, hallgat, és vár. Aztán, anélkül, hogy elköszönne, lemarad.

A nő most megint átfogja Újlaki nyakát.

— Nem — mondja a férfi —, nem hagytalak volna lenyírni. De az a cipő új volt! Lemmlernek is látnia kellett, hogy új volt.

Nagy, szürke fal, lőrészterű hasadékokkal. Polgári leányiskola. Megpihen a falnál, hiszen itt mindig meg szokott állni. Télen bemeleg az udvarra, nézi, ahogy a lányok korcsolyáznak. Már majdnem mind egyiket ismeri, látásból. Tudja, hogy Szóbel Évit egy fekete fiú kíséri haza. Nem valami csinos fiú, mással is járhatna a Szóbel Évi.

— Ne beszélj nekem a Szóbel Éviről!

Hátrakapja a fejét. *Mondtam valamit?! — És mi az, hogy a nő megszólalt...?*

Lecsúsztatja válláról a zsákot. A nő arca merev, a szeme lehunyva.

Nekitámasztja a nőt a falnak, ő is odatámaszkodik. — Nincs rondább, mint ha egy nő iszik. Szóbel Évinél ezt el se lehet képzelni, nemcsak azért, mert még polgáriba jár, hanem mert az egész lány valahogy olyan...

Hárman mennek át a kocsúton, három bódés. Ézsiás, Magyarai és Gál.

A kis csapat megáll az üres kocsúton, aztán elindulnak az iskola felé.

— Azt mondják, nagy fogást csináltál — mondja Ézsiás.

— Becsületszavamra, láttam már ezt az arcot — hajol Magyarai a nő fölé.

Gál benyúl a zsákba, kivesz egy elnyútt rókaprémot. A tenyerére fekteti, a másik kettőnek is megmutatja.

— Viccnek is rossz. — Magyar, aki könyvekkel foglalkozik, egy piros papucsot tart a kezében. Körbejárja a többieket a papuccsal. — Így szaladt le a kis naccsága... egy papucsban, egy pohár borra!

— Ibolyák! — Ézsiás a szívére teszi a kezét, úgy énekel a zsáknak. — Lila ibolyák... ez a bűnöm, semmi más! Szeretem, nagyon szeretem... — Elhallgat, aztán komoran: — Hát ebből a nőből azért nem fog meggazdagodni.

— Nem fog meggazdagodni! — visszhangozza az utca.

A bódésok már eltűntek. Ő meg ottmarad a nővel, és csak azt az iszonyatos bádoghangot hallja.

— Ebből nem lesz háza!

— ... nem lesz háza!

— Mit csináltál? — hajol a zsák fölé. — Az előbb rendes cipő volt rajtad, most meg ez a papucs...

A rókaprém rácsavarva a nő nyakára. Talán Gál csavarta rá, talán Magyar.

Újlaki szorosabbra húzza a prémot. — Megérdemelnéd, hogy...

Sötét az Árusok tere, sötétek a bódék. De azért nem biztos, hogy üresek. Talán ilyenkor kötik a nagy üzleteket.

— Mikor kötik a nagy üzleteket?! Mikor van a nagy üzletkötések órája?

Ponyvával letakart repülő. Az egyik szárnya hiányzik, de azért az öreg Gráner el fogja adni. Ki lesz az, akit beültet a gépbe, akinek a Gráner fiúk elindítják a motort, aki behülyül abba a rettenetes zúgásba, és semmi mást nem hall, csak Gráner bácsit. — Magának kell egy repülő! Egy ilyen ember egyszerűen nem élhet repülő nélkül. Mit mond majd a feleségének, ha az világszerte útra akar indulni, hogy mer majd a szemébe nézni?!

Újlaki bent áll egy bódében. Az Elegancia bódében áll a zsákjával, megzöldült frakkok, kinyúlt nadrágok alatt. Előtte, a kis asztalon, egy halom mellény.

— Ne is mutassa, hogy mit hozott! — legyint a vörös arcú férfi. — Inkább adjon valami altatót, egész éjjel le se hunytam a szememet.

Még van valaki a bódében. Aki a mellényeket hozta. Elbújt a frakkok mögé, és vár. Az Elegancia nem szereti, ha az üzletfelek találkoznak. Üzletfél vagyok, gondolja Újlaki.

Elegancia odamegy a zsákhoz, kiemeli a nőt. Ez nem olyan könnyű, fújtat, prüszköl.

— Segítsen...! Mit áll ott?

Újlaki segít. A nő feje rázkódik, haja az arcába hull. Amikor hónaljig kint van a zsákból, Elegancia ránéz Újlakira.

— Kit hozott nekem?!

Széles, atlétatrikós vállak. Két izmos kar. Elegancia végigtapogatja. — Ez talán maga Rose Krause!

— Kicsoda?

— Nők a porondon. Nem is hallott róla? Nem is tud a női birkózóversenyről? Már három hete tart. — Megfogja és behajlítja a nő karját. — Lefogodom, hogy Rose Krause!

— Rose Krause! — ingatja fejét Újlaki.

Rose Krause ott áll a porondon, mint egy acéltorony. Mosolyog. A közönség tombol.

Hogy lett belőled üres üveg, ajtó elé kitett halott katona?

Az ajtó előtt sorakoznak a halott katonák. Sorakoznak, és várnak valamire. Akár a részegek, odakint az utcán. Csak feküdjetek, halott katonák, feküdjetek, és várjatok.

— Vigye innen ezt a nőt — mondja a bódés. Vigye innen, mert csak baj lesz belőle.

Amikor Újlaki kint van, még utánaszól.

— Magának is csak azt ajánlom, hogy sürgősen tegye le valahol.

Újlaki újra elmegy a repülőgép mellett. — Talán legjobb lenne, ha beülnénk, és elrepülnénk valamerre.

Az üvegcsarnok kupolája akár egy templom. Sötét van odabent, és akkor se világosodnak meg az üvegfalak, amikor Újlaki elmegy mellettük.

— Ha tudnád, mi minden van odabent! Annyi ócska ruhát még életedben nem láttál, és könyvek, a Műveltség Tára, meg Teri néni szakácskönyve, és gramfonok, van amikor egyszerre tíz-húsz gramfon szól.

Körbejárja az üvegcsarnokot.

— Mi lenne az, kérem? — kérdi mögötte valaki.

— Mi lenne az, kérem? — száll az árusok imája. — Mi lenne az, kérem?!

Tükör, tükör és tükör... Ez a Somorjai boltja. Mindegyik tükörben ő áll ott, zsákkal a vállán. Egy gyerekkad előtt teszi le a zsákot.

— Nem mondom, hogy magára vártam — bólint Somorjai —, de azért megnézzük.

Festmény a tükrök között. Csónak a holdfényes vízen, egy nő fekszik a csónakon.

— Nem — hallani Somorjait —, táska nem érdekel, öv nem érdekel, cipő nem érdekel... legalábbis ez a cipő... sajnos.

Aztán, ahogy Újlaki kint áll, valaki megszólal.

— Eredmény: nulla. Pedig már hány helyen járt!

— Nem, még éppen csak egy-két helyen voltam, Lemmler úr.

Lemmler a sötétben áll, talán a repülőgépnél, talán közelebb. — Az Eleganciánál kezdődött, aztán egyik bódé a másik után, maga talán már nem is emlékszik.

— Még megpróbáljuk. — Újlaki egy bódé falához lapul a zsákjával.

— Egy helyen már úgy volt, hogy sikerül valami, aztán mégse. — Lemmler most egész közel lép hozzá. — Az Elegancia mit mondott? Mivel rázta le?

— Nem tudom... nem emlékszem.

— Pedig ez a dolga most nem sikerül, akkor igazán nem lehet tudni, hogy mi vár magára. Vagy pedig nagyon is lehet tudni.

— Még megpróbáljuk, Lemmler úr.

Elindul a zsákkal. Lemmler, az ifjabb Lemmler, mellette megy, és egyre csak azt kérdi, hogy mivel rázta le az Elegancia, hogy dobta ki

Somorjai, meg a többiek... ugye, lehordták, ugye, volt aki alaposan lehordta, hogy ilyesmivel állít be éjnek idején.

— Nem tudom... nem emlékszem.

Aztán egy csomó futballdressz, és Lemmler helyett most a bódést hallja.

— Maga még soha nem hozott nekem semmit.

— Azért ezt nézze meg, Reményi úr.

Piros-fekete csíkos futballdresszek. Hét darab. Egy lezüllött, felszlatott csapat hét játékosa bejött ebbe a bódéba, hogy eladja a dresszét. Hét játékos, aki többé nem rúg labdába. Újságpapírba csomagolva hozták a piros-fekete csíkos futballdresszt, és aztán kibontották az árus előtt. Még egyszer megnézték azt a trikót, amiben valaha kifutottak a pályára. — Emlékszel — mondta az egyik —, amikor a Húsos ellen játszottunk, olyan keresztlabdát kaptál tőlem...!

— Ne hozzon nekem öregasszonyokat! — Reményi valósággal kilöki a bódéból. — Mit kezdjek én egy öregasszonnyal?

Újlaki leállítja odakint a zsákot. — Azt mondta, hogy öreg! Hogy mondhatott ilyet...?

Hideg, éles szél jön. Egy redőnyt döngetnek valahol.

— De hát a Somorjainál még olyan fiatal volt! Olyan fiatal...

— Mikor volt az?! — vihog mellette Lemmler.

— Egy órája... alig egy órája.

— Évekkel ezelőtt! — Lemmler mellette áll. — De már akkor is öreg volt ez a nő, amikor Atlasz Miklóstól megvette, amikor rádobta az utolsó pénzét. — Elhallgat, majd reménykedve. — Ugye, most már egy fityingje sincs?

— Fogytán a pénzem, az biztos.

— Fogytán! — Lemmler felvonít. — Egy fityingje sincs, ez az igazság. Miért titkolózik előttem? Miért nem mondja meg, hogy reggel már egy zsömlét se tud venni?

Lemmler most már nem szakad el tőle, mindenhová bemegy vele, nézi azt a mozdulatot, ahogy az árus kivesz egy holmit a zsákból, majd visszadobja. Lehunyja a szemét a gyönyörűségtől, ahogy az árus azt mondja.

— Eredj a pokolba, Újlaki!

— Hogy beszélnek magával! — bólogat ifjabb Lemmler, amikor megint kint vannak. — Hogy beszélnek... — Hirtelen Újlakihoz fordul. — Miért csinálja ezt?

— Mit, Lemmler úr?

Szűk bódésoron mennek át. Újlaki jobbra-balra pislog. Talán még be lehetne csúszni valahová. (Hol kötik a nagy üzleteket?) De közben csak Lemmlert hallja.

— Tulajdonképpen eladhatná ezt a nőt. A cipőjét, a ruháját, vagy akár a haját. Nem azért mondom, de a Medvei annyi pénzt szedne össze, hogy utána egy hétig sétálhatna. Csakhogy maga nem a Medvei.

Most kéne meglépni! De csak imbolyog a zsákkal.

— Mit szépítsük a dolgot: magát kiütötték. — Elhallgat. — Mintha várná, hogy Újlaki utána mondja. „Igen, én nem vagyok a Medvei... kiütöttek. Valaha kötöttem egy-két üzletet, de annak már vége, most már jobb, ha hozzá se kezdek semmihez.”

— Még van egy dobása. — Ifjabb Lemmler eléje áll. — Feljön a hegyre. Hozzám.

— Nem!

— Van egy kis vityillóm. Istenem, miért ne lehetne nekem egy kis vityillóm?

— Köszönöm a meghívást, de én...

— Mit köszönget! Ne köszöngessen! Inkább jöjjön velem. Ágy, napi kétszeri étkezés. Mit akar még, mondja, mit akar?

— Igazán köszönöm, Lemmler úr.

— És mit kérek mindezért? Néha beszél egy kicsit. Erről-arról. Hogy amikor a Nádor Tamás magára szózott egy vagon hagymát, meg amikor a feleségével azok a dolgok voltak...

— Semmi se volt a feleségemmel.

— Dehogynem! Mindenki tudja. Előlem akarja eltitkolni? — Lemmler majdnem sír. — Éppen előlem?!

Egy autóbusz váza. Újlaki átkel a buszon, aztán egy ketrec előtt megáll a zsákjával, mint aki már nem tud továbbmenni.

Egy ketrec, aztán még egy ketrec. Állatkert az Árusok terén.

Miféle árny kushad odabent? Miféle alak áll előtte, aki majd azt mondja. — Én láttam a farkast.

Újlaki belebámul a sötétbe. Az árny nem mozdul. Koszladt pokrócon fekszik, és nem mozdul.

— Ezt már nem is kéne ketrecben tartani — mondja Lemmler. — Se ezt, se a rókát, se a majmot.

— És az oroszlán? Mi van az oroszlánnal?

— Ha az magának oroszlán! — Lemmler felnevet. — Talán már lábtörő valahol, a ketrecét is elvitték. Nem tudom, honnan szedte ezeket a Csicsmancai! — Befütyül az egyik ketrecbe, megrázza a rácsot.

— Hagyja aludni.

— Mindig alszik. — Beköp a ketrecbe, majd Újlakihoz fordul. — Legyen esze. Felviszem a hegyre. Már vannak ott egypáran.

— Vannak... az biztos.

És most szinte látja őket. Azokat a leégett, tönkrement alakokat, akik többé nem jöhetnek le a hegyről, akikre ifjabb Lemmler emberei vigyáznak. Ó, hogyne! van ágyuk, étkezés — naponta kétszer. De ha Lemmler hívhatja őket, akkor mesélni kell. Erről-arról. Beszélj az izületeiről, mondja Lemmler, mikor kap el a fájdalom? — Téged Zuglóban egyszer rémesen megvertek... először elgáncsoltak, aztán rád térdeltek... hányan? — Hogy csapott be Székely Aladár?

Azok meg beszélnek az izületi fájdalmakról, a verésekről, hogy mentek tönkre, hogy úszott el minden.

Semmi se mozdul odabent a ketrecben.

— Ezeket miért nem viszi fel magához? — Nagy nehezen elfordul a ketrectől.

— Kiket? — Lemmler rábámul.

— Ezek is tudnának mit mondani... ezeknek is lenne mit mesélni. — Elindul a zsákjával. Minden lépésnél úgy érzi, hogy összeesik.

— Nagy tipp! — nevet Lemmler. — Iszonyú nagy tipp!

Csöndben jön mögötte, minden lépését figyel.

A bódék már messze vannak, az állatkert is elmarad, és Újlaki most ott áll egy fúvel benőtt vasúti töltés előtt. Valóságos hegy.

— Csak nem akarja megmászni? — kérdi Lemmler.

Újlaki tudja, hogy az első lépésnél visszacsúszik, és akkor ifjabb Lemmler elkapja, de úgy elkapja...!

Áll — mozdulatlanul.

Két kar fonódik a nyaka köré.

— Gyerünk — mondja a nő. Fölragyog az arca, ahogy rátapad a férfire.

Újlaki még egyszer felnéz. Fűcsomók, kövek, kopár, kiégett földrész... Valahol a magasban feketén és mozdulatlanul száll az ég.

— Mire vársz?! — mondja a nő.

A férfi elindul. Az első lépések nehezek, de azért csak megy tovább a potyogó kődarabok között.

Lemmler féllába a töltésen, mintha nekifutásból akarna felrohanni. De nem mozdul, valósággal megmerevedik. Nézi, ahogy azok ketten eltűnnek odafent.